

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	5623215409
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5623215409.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému O. C., narodenému X., P., o zaplatenie 11.744,09 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 6Csp/45/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2024 sp. zn. 9CoCsp/17/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. februára 2024 č. k. 6Csp/45/2023-155 žalobu zamietol a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Vecne uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania žalobu v celom rozsahu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie takejto žaloby. Súd prvej inštancie mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Z. v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka bola dňa 13. marca 2015 uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver v celkovej výške 14.500 eur. Uzavretie zmluvy o úvere, výška úveru, spôsob jej splácania, suma žalovaným vykonaných úhrad a porušenie povinností žalovaným splácať úver riadne a včas medzi stranami sporu neboli sporné. Predmetom súdneho sporu je pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu právneho vzťahu a postúpenie pohľadávky na nebankový subjekt, súd ex offio skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, a teda, či boli splnené podmienky v § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „ZoSÚ“), rovnako či boli splnené podmienky podľa špeciálnej

úpravy § 92 ods. 8 zákona o bankách, a či došlo k riadnemu zosplatneniu úveru pôvodným veriteľom.

1.2. Na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobca predložil zmluvu o postúpení pohľadávok z 13. novembra 2020 vrátane prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok a oznámenie o postúpení pohľadávok z 28. februára 2023. Súd prvej inštancie konštatoval, že výzvou z 24. marca 2021 veriteľ upozornil dlžníka, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy, pretože eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 517,89 eur a súčasne veriteľ upozornil dlžníka, že bude požadovať, aby dlžník vrátil celú sumu poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Uzavrel, že vo výzve pred zosplatnením veriteľ neuviedol, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, preto túto výzvu nemožno považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané zák. ustanovením § 53 ods. 9 OZ. Súd mal v súdnej veci preukázané, že zosplatnenie úveru tak bolo vykonané v rozpore so zákonom, teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko nárok bol uplatnený z titulu zosplatnenia a nie je dôvodné priznať pohľadávku v rozsahu splátok splatných ku dňu rozhodovania súdu (poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/2/2023).

1.3. O trovách konania rozhodol súd tak, že žalovanému, ktorý mal plný úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal, pretože si žalovaný voči žalobcovi náhradu trov konania neuplatnil.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. augusta 2024 č. k. 9CoCsp/17/2024-208 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, pričom sa stotožnil s dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia (ustanovenie § 387 ods. 2 CSP).

2.2. K odvolacím námietkam žalobcu a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že listom z 24. marca 2021 oznámila banka žalovanému, že ku dňu 24. marca 2021 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 517,89 eur a vyzvala ho na okamžitú úhradu pohľadávky banky. Podľa odvolacieho súdu veriteľ pri výzve nedodrжал zákonnú povinnosť určiť lehotu na zaplatenie nie kratšiu ako 15 dní, ale naopak, požadoval okamžité splatenie. Zároveň banka žalovaného upozornila, že ak v stanovenej lehote nedôjde k úhrade dlžnej sumy, je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu a v takom prípade stratí výhody splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku.

2.3. Žalobca videl nesprávnosť skutkových zistení v tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výzvu z 24. marca 2021 a mimoriadne zosplatnenie úveru z 28. apríla 2021 ako neplatné právne úkony, keď mal za to, že upomienka bola jasná a určitá a bolo podľa nej možné identifikovať splátku, pre ktorú bol zosplatnený úver a žiadne zákonné ustanovenie nepožaduje, aby určil konkrétnu splátku, na ktorej zaplatenie vyzýva, a pre ktorú zosplatňuje úver, nakoľko to je otázkou právneho posúdenia a možno ju vždy určiť. V zmysle uvedenej výzvy spotrebiteľ, aby sa vyhol mimoriadnemu zosplatneniu úveru, mal uhradiť veriteľovi pohľadávku 517,89 eur, a to okamžite (nedodržanie zákonom určenej lehoty 15 dní), pričom pohľadávka predstavovala viac ako dvojnásobok splátky (približne 2,41 násobok splátky bez poistenia a 2,28 násobok s poistením), zahŕňala aj rôzne bližšie nešpecifikované poplatky. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ sa po upozornení veriteľa na možnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru má možnosť brániť, a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako tri mesiace, z čoho vyplýva, že veriteľ musí v takomto upozornení jasne uviesť, s ktorou konkrétnou splátkou je spotrebiteľ v omeškaní. Z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní, a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť (ani jej výška), tak aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Pôvodný veriteľ tak neumožnil žalovanému sa riadne brániť, zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti, nakoľko predideniu vyhlásenia predčasnej splatnosti veriteľ požadoval zaplatiť viac ako jednu

splátku, čo je v rozpore s § 53 ods. 9 OZ. Z tohto právneho úkonu napokon nie je ani možné určiť, či bol spotrebiteľ vôbec v omeškaní s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace alebo nie, a teda, či vôbec boli splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd konštatoval, že z obsahu pripojeného podacieho hárku nemožno určiť čas odoslania výzvy žalovanému, pričom s prihliadnutím na neurčenie zákonnej lehoty nie kratšej ako 15 dní, nemožno výzvu z 24. marca 2021 posúdiť ako výzvu súladnú so zákonom.

2.4. Námietky žalobcu o tom, že zákon v § 53 ods. 9 OZ nevyžaduje určenie konkrétnej splátky sú podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou platnosti výzvy podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, keď v odôvodnení konštatoval, že nie je možné z výzvy určiť, pre ktorú splátku chce veriteľ úver zosplatiť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ), a preto je potrebné (nevyhnutné) konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Splátka musí byť jasne identifikovaná a nemožno ju hádať, alebo si domýšľať, ktorá to je. V tomto prípade veriteľ riadne nekonkretizoval, ktorá splátka má byť predmetom zosplatnenia (vo výzve sa uvádza záväzok po splatnosti so stanovením lehoty na jeho zaplatenie, z uvedených informácií však vôbec nie je zjavné, pre omeškanie s ktorou splátkou mal byť úver zosplatený). Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že účelom tohto ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu.

2.5. Odvolací súd zastával názor, že je potrebné špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú sa má úver zosplatiť, aby mohol spotrebiteľ tento účinok odvrátiť. V zásade postup zo strany veriteľa by mal byť taký, že príde výzva na zaplatenie sumy 517,89 eur (tento prípad), s poučením, že ak neuhradí aspoň sumu splátky za konkrétny mesiac (...) roku 2021 v sume 63,81 eur (čiastočne neuhradená splátka úveru po odpočítaní 2 x 227,04 eur), na ktorej zaplatenie ho vyzýva veriteľ v lehote 15 dní (nie okamžite), tak potom môže veriteľ úver zosplatiť. Dlžník súčasne dostane takouto výzvou možnosť zabrániť zosplatneniu a veriteľ možnosť získať plnenie. Ak však takto právny predchodca žalobcu nepostupoval, nespĺnil zákonné podmienky vyžadované na zosplatnenie úveru a následne na jeho postúpenie. Nedôvodná je potom námienka žalobcu, že listina, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej splátky v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, je platný právny úkon a úver bol v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka platne zosplatený. Následne bol správny aj záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka nemohla byť platne postúpená, ak nebola riadne zosplatená. Odvolací súd sa preto plne stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že banka postúpila žalobcovi pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť pred termínom konečnej splatnosti.

2.6. K označeným rozhodnutiam krajských súdov odvolací súd konštatoval, že nie je viazaný ich právnym názorom. K označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uviedol, že tieto vychádzali z iného skutkového stavu, pričom tak, ako uviedol žalobca v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/268/2020, priamo neodpovedali na otázku, ktorú odvolací súd posúdil v tomto konaní ako podstatnú.

2.7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

3.1. Dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky v súvislosti s výkladom ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ náležitou týchto

právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Žalobca tak vymedzil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, a to z dôvodu, že dovolací súd sa vo svojej rozhodovacej praxi odchýlil od svojho rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024, a to konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024. 3.2. Krajský súd podľa názoru žalobcu zároveň odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok arbitrárne, pričom vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť, v dôsledku čoho došlo zároveň k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Z celého kontextu napadnutého rozhodnutia sa rozhodnutie krajského súdu javí žalobcovi ako nespravodlivé a tendenčné - z ktorého vyznieva skôr úmysel umelej „ochrany spotrebiteľa“ v rovine zamietnutia žaloby za každú cenu a vyhľadávania dôvodov neplatnosti právneho úkonu, než spravodlivé súdne rozhodnutie rešpektujúce (aj) práva veriteľa, vo vzťahu ku ktorému dlžníci neplnia povinnosti, na ktorých plnenie sa zmluvne zaviazali.

3.3. Veriteľ nie je povinný (OZ takú podmienku v žiadnom jeho ustanovení neustanovuje) uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa veriteľ chystá, prípadne pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru. Krajský súd však zastal úplne opačný názor, a síce, že výzva musí obsahovať identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu, pretože ak taký údaj neobsahuje, tak je neurčitý a nejasný. V zmysle vyššie uvedeného má žalobca za to, že je zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním z 28. apríla 2021 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 13. januára 2021 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu viac ako troch mesiacov, a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej (!) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním z 24. marca 2021).

3.4. Žalobca uvádza, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, by bola - prihliadnuc na vyššie citované rozhodnutia najvyššieho súdu - navyše nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Žalobca zastáva právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vo výzve pred zosplatnením, ani vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala, priam naopak, dovolací súd o predmetnej otázke už rozhodol, a to tak, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení, či vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Jednoducho povedané, postupcovi, resp. žalobcovi žiadna právna norma neukladala a ani neukladá povinnosť v tom-ktorom podaní uviesť, pre ktorú splátku dôjde alebo dochádza k mimoriadnej splatnosti úveru.

3.5. Veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ (keďže ani samotné súdy neboli pri riešení tejto otázky jednotné) - jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok, a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu.

3.6. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca zastáva názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ustanovením § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdnom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým aj k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ustanovenia § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Na základe uvedeného má žalobca za to, že bol naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.7. Žalobca podanie dovolania odôvodňuje preventívne aj v súlade s ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP v prípade, ak by dovolací súd otázku ohľadom povinnosti špecifikácie splátky vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti a vo výzve pred zosplatnením a jeho právny názor prezentovaný okrem iného najmä vo vyššie citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 nepovažoval za ustálený.

3.8. Žalobca uviedol, že sa nestotožňuje ani s tým, že by bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v upozornení na možné zosplatnenie, resp. v samotnom úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka, boli takéto právne úkony neurčité. Prejav vôle je totiž neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah, t. j. keď sa konajúcemu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Z obsahu uvedených úkonov je však celkom zrejмый úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zrejмая aj celková výška omeškania a rovnako upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatnenia je zrejмая vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka - nedodržania jeho platobnej disciplíny. Z obsahu týchto úkonov je teda bez akýchkoľvek pochybností zrejмая vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých.

3.9. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a rovnako tak okresného súdu podľa názoru žalobcu absentuje vysvetlenie, v čom identifikovali neurčitosť právnych úkonov, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ), v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že rozsudok krajského súdu, ako aj okresného súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia.

3.10. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň v rozhodnutí vyčíslil trovy konania.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania okrem iného aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Žalobca v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal v dovolaní (rovnako aj v odvolaní), že rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, lebo vnieslo do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť.

11. K námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné (arbitrárne), neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov.

11.1. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

11.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať

podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

12. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd k námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti), či arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, môže len konštatovať, že v posudzovanom spore obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12.1. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov, na ktoré aj odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch. V dôvodoch rozsudku sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa (žalobcu) uplatnenej v odvolaní (rovnako aj v dovolaní) ohľadom žalobcom spochybňovaného záveru o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby, keď podľa neho postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a boli splnené všetky zákonné podmienky (§ 17 ods. 1 ZoSÚ, § 92 ods. 8 zákona o bankách) pre platné postúpenie pohľadávky (pozri body 6. až 11. rozhodnutia odvolacieho súdu). V rozpore s uvedeným potom vyznieva tvrdenie dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

12.2. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

12.3. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné.

12.3.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 11.744,09 eur s prísl. titulom postúpenej pohľadávky (vznikutej na základe poskytnutého a nesplateného spotrebiteľského úveru) zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, pretože vo výzve pred zosplatením úveru jeho právny predchodca (veriteľ, aj pôvodný veriteľ) neuviedol, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní, výzva tak nemohla vyvolať právne účinky predpokladané § 53 ods. 9 OZ, zosplatenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonom, a tak neplatné. Pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. K čomu na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 4. až 11.), ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 12. až 19), nevyplýva nedostatočnosť, či nepresvedčivosť, ani absencia o podstatných skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

13. Pokiaľ dovolateľ namietal konkrétne nedostatočné odôvodnenie spočívajúce v absencii vysvetlenia, v čom identifikovali súdy neurčitost' právnych úkonov pre absenciu určenia splátky, ktorá vyvolala

zosplatnenie za dodržania § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ (bližšie pozri bod 3.9. tohto rozhodnutia), k tejto námietke dovolací súd poukazuje na bod 10. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom „Odvolací súd konštatuje, že námietky žalobcu o tom, že zákon v § 53 ods. 9 OZ nevyžaduje určenie konkrétnej splátky sú nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou platnosti výzvy podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, keď v odôvodnení konštatoval, že nie je možné z výzvy určiť, pre ktorú splátku chce veriteľ úver zosplatiť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ), a preto je potrebné (nevyhnutné) konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Splátka musí byť jasne identifikovaná a nemožno ju hádať, alebo si domýšľať, ktorá to je. V tomto prípade veriteľ riadne nekonkretizoval, ktorá splátka má byť predmetom zosplatnenia (vo výzve sa uvádza záväzok po splatnosti so stanovením lehoty na jeho zaplatenie, z uvedených informácií však vôbec nie je zrejmé, pre omeškanie s ktorou splátkou mal byť úver zosplatnený). Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že účelom tohto ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým poskytovateľ úveru zosplatnil celý úver (teda predčasné zosplatnenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, potom súd prvej inštancie správne posúdil ako neurčitý právny úkon, a s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť ako neplatný právny úkon. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že neboli splnené podmienky na platné zosplatnenie s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ, keďže nie je zrejmé, pre ktorú splátku bol úver zosplatnený. Odvolací súd na konštatáciu odvolateľa, že niet logického dôvodu na obmedzovanie veriteľa uvedením konkrétnej splátky, prípadne že ak sa nerealizuje zosplatnenie pohľadávky toto právo mu podľa § 53 ods. 9 OZ zostáva zachované a súčasne zaniká, uvádza nasledovné. Je potrebné si uvedomiť, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ predstavujú ochranu dlžníka, ako slabšej strany. Veriteľ poskytujúci úvery (pôžičky), ktorý je podnikateľom je vždy silnejším subjektom. Je všeobecne známe, že drvivá väčšina bežných spotrebiteľov nemá vysoké právne povedomie, a preto tak Slovenská republika ako aj Európska únia prostredníctvom právnych predpisov poskytuje spotrebiteľom pomerne rozsiahlu ochranu. V tomto prípade pri ochrane dlžníka stanovenej zákonom ide práve o to, aby dlžník mal možnosť odvrátiť zosplatnenie celého úveru uhradením konkrétnej splátky. Suma úveru vo výške 14.500 eur predstavuje vysoký záväzok, ktorý bežný spotrebiteľ v reáliách príjmov Slovenskej republiky (priemerná hrubá mzda za rok 2023 1.430 eur) nie je schopný uhradiť, resp. zabezpečiť si náhradné plnenie v potrebnej výške v krátkom čase. Preto sa dlžníkovi aj poskytuje ochrana v podobe zákonnej podmienky, že tak môže veriteľ urobiť, len do splatnosti najbližšej splátky. Preto je aj odvolací súd toho názoru, že je potrebné špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú sa má úver zosplatiť, aby mohol spotrebiteľ tento účinok odvrátiť. V zásade postup zo strany veriteľa by mal byť taký, že príde výzva na zaplatenie sumy 517,89 eur (tento prípad), s poučením, že ak neuhradí aspoň sumu splátky za konkrétny mesiac (...) roku 2021 v sume 63,81 eur (čiastočne neuhradená splátka úveru po odpočítaní 2 x 227,04 eur), na ktorej zaplatenie ho vyzýva veriteľ v lehote 15 dní (nie okamžite), tak potom môže veriteľ úver zosplatiť. Dlžník súčasne dostane takouto výzvou možnosť zabrániť zosplatneniu a veriteľ možnosť získať plnenie. Ak však takto právny predchodca žalobcu nepostupoval, nesplnil zákonné podmienky vyžadované na zosplatnenie úveru a následne na jeho postúpenie. Nedôvodná je potom námietka žalobcu, že listina, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej splátky v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, je platný právny úkon a úver bol v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka platne zosplatnený. (...) V rozpore s uvedeným potom vyznieva vyššie uvádzaná námietka dovolateľa o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Pokiaľ dovolateľ namietal arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo vnieslo do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť, dovolací súd k tejto námietke odkazuje na rozhodovaciu prax ústavného súdu, podľa ktorej princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp

právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých veciach. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (pozri rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 275/2018).

14.1. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane sporu odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/226/2011, 4Cdo/125/2018, 4Cdo/345/2020).

14.2. Tak ako už bolo uvedené v bode 12.3. tohto rozhodnutia dovolací súd nedospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu, či súdu prvej inštancie nespĺňajú vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné) alebo prekvapivé. Len subjektívny názor dovolateľa o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa neho vnieslo do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť, ktorý názor nemá objektívny podklad, pretože odvolací súd svoje závery dostatočne, racionálne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, nemôže svedčiť o arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s jeho dôvodmi vrátane správnych skutkových a právnych záverov (§ 387 ods. 2 CSP). V tomto zmysle odvolací súd nevydal také rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, ani nezaložil svoje rozhodnutie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch, ku ktorým by nebolo umožnené strane sporu (žalobcovi) právne a skutkovo argumentovať, preto dovolací súd môže len konštatovať, že nepredvídateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle dovolateľom uvádzanej námietky vo väzbe na porušenie jeho práva na riadne a dostatočné odôvodnenie v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil.

15. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd môže len konštatovať, že dovolanie žalobcu namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu a jeho arbitrárnosti vo väzbe na jeho nepredvídateľnosť je síce v tejto časti prípustné, ale nie je dôvodné.

16. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodil aj z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne

v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

18. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, a to najmä z hľadiska, či žalobca v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

18.1. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018), c) uviesť rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

18.2. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), je jeho povinnosťou a) konkretizovať právnu otázku, b) uviesť, ako ju odvolací súd riešil a c) uviesť, ako mala byť otázka správne právne riešená.

18.3. Obdobne, pokiaľ má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená a c) uviesť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré posudzovanú právu otázku riešili rozdielne.

19. Žalobca v súvislosti s uvádzaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP ako právnu otázku nastolil otázku: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 OZ náležitou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ“, pričom poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 podporujúcu záver dovolateľa (veriteľa), že nemusí v oznámení o zosplatnení konkretizovať omeškanú splátku, ktorá je v kontraste s rozhodnutím sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024.

19.1. Žalobca v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že zastáva názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ustanovením § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ustanovenia § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

19.2. Žalobca k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že podanie dovolania odôvodňuje preventívne aj na základe tohto ustanovenia v prípade, ak by dovolací súd otázku ohľadom povinnosti špecifikácie splátky vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti a vo výzve pred zosplatnením a jeho právny názor prezentovaný v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 nepovažoval za ustálený.

20. Dovolací súd najskôr poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého je zjavné, prečo ako vecne správne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 11.744,09 eur s prísl. titulom postúpenej pohľadávky (vzniknutej na základe poskytnutého a nesplateného spotrebiteľského úveru) zamietol, keď zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, pretože nebola splnená podmienka zosplatnenia pohľadávky v spotrebiteľskom vzťahu vyplývajúca z ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 OZ, nakoľko výzva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ neobsahovala zrejmé označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, pričom dôsledkom takejto

neurčitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ je neplatnosť zosplatnenia úveru.

21. Vo väzbe na vyššie uvedené, aj keď dovolateľ výslovne formuloval právnu otázku len vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, avšak z argumentácie dovolateľa vyplýva, že táto otázka sa týka aj ním uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP (aj keď k nim výslovne právnu otázku dovolateľ neformuloval), možno ako dovolateľom formulovanú otázku z hľadiska jej relevancie k § 421 ods. 1 CSP (t. j. právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) abstrahovať nasledovnú právnu otázku: či neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k predčasnému zosplatneniu celého dlhu v právnych úkonoch veriteľa smerujúcich k zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, spôsobuje neplatnosť takýchto právnych úkonov pre ich neurčitosť.

22. Dovolateľ primárne uplatňoval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu opieral o jeho rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024.

22.1. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 uvádzanému dovolateľom na podporu svojho právneho názoru, dovolací súd poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 157/2025 z 13. marca 2025, v ktorom ústavný súd k tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu uviedol, že „Nemožno dospieť k záveru, že by v tomto rozhodnutí najvyšší súd popri riešení nosnej otázky, ktorou bol začiatok plynutia premlčacej lehoty predčasne zosplatneného spotrebiteľského úveru, záväzne vyriešil aj otázku, či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatnení konkretizovaná omeškaná splátka. Najvyšší súd právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve, či oznámení o zosplatnení, aplikácie ktorého sa sťažovateľka dožaduje, vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Tieto len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“

22.2. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024 (ktoré dovolateľ uviedol ako protichodné rozhodnutie k nim preferovanému právnomu posúdeniu) dovolací súd poukazuje na jeho závery v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok primárne pri riešení premlčania úveru v spotrebiteľskom právnom vzťahu, že účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je s poukazom na § 53 ods. 9 OZ podmienená tým, že veriteľ pred uplatnením práva požadovať splnenie celého dlhu upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na to, že toto právo využije; bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie uvedeného práva neúčinné. Z druhej vety ustanovenia § 565 OZ vyplýva, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, a to až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zastáva názor, že v súvislosti s posudzovanou právnou otázkou v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26. júna 2024, tieto rozhodnutia nepredstavujú rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pretože sudy nižšej inštancie a dovolací súd riešili v uvedených rozhodnutiach primárne otázku premlčania, ktorá bola tou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ aj senáty najvyššieho súdu naznačili, či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatnení konkretizovaná omeškaná splátka, išlo o vyjadrenie názoru ohľadom právnej otázky, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, preto nemôže byť významná z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Napokon aj ústavný súd k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 podporujúceho právny názor dovolateľa v svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 157/2025 medziiným uviedol, že len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, (...) nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť (pozri bližšie aj bod 22.1. tohto

rozhodnutia).

24. Dovolací súd pri posúdení prípustnosti dovolania poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť v súlade s princípom súd pozná právo (*iura novit curia*) môže zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

25. Vyššie uvádzaná právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 (bod 21. tohto rozhodnutia) v čase rozhodnutia odvolacieho súdu (27. augusta 2024) nebola ešte vyriešená, avšak medzičasom (v čase podania dovolania 29. novembra 2024, č. 1. 238 spisu, pozn. dovolacieho súdu) už bola dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. septembra 2024 a neskôr v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/152/2022 z 13. februára 2025, ktoré bolo ako judikát R 34/2025 uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR, odpadol tak dôvod jej riešenia v zmysle prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd potom vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 CSP) konštatoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a zisťoval, či sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25. septembra 2024 dovolací súd v spore o zaplatenie 74.002,54 eur s prísl. odmietol dovolanie žalobcu (veriteľa), keď konštatoval, že „(...) napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení (ne)platnosti úkonov veriteľa realizovaných v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto namietané nesprávne právne posúdenie nebolo dôvodné. Neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnu predchodkyňou žalobkyne A. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.“ Pričom uvedené rozhodnutie bolo podrobené testu ústavnosti v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 124/2025 z 27. februára 2025, keď ústavná sťažnosť (veriteľa) bola odmietnutá.

27. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/152/2022 vyplýva, že „... ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“ Uvedené rozhodnutie bolo následne odsúhlasené a prijaté na zasadnutí občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu na publikáciu v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR, publikované ako R 34/2025 (ďalej aj „R 34/2025“) s právnou vetou v nasledovnom znení: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že nastolená právna otázka v zmysle bodu 21. tohto rozhodnutia už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/15/2023 a 6Cdo/152/2022 (R 34/2025), a preto v súlade s nimi je potrebné na ňu odpovedať tak, že neuvedenie konkrétnej splátky, či nekonkretizácia splátky, pre ktorú má dôjsť k predčasnemu zosplatneniu celého dlhu v právnych úkonoch veriteľa smerujúcich k zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 a §

565 OZ, spôsobuje neplatnosť takýchto právnych úkonov pre ich neurčitosť.

29. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu senátu rozhodujúceho v prejednávacom spore uvedený právny záver, ako aj vyššie citované úvahy smerujúce k tomuto právnomu záveru, vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/15/2023, na ktoré nadviazalo ďalšie rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/152/2022, neskôr prijaté občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu ako R 34/2025, predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Od takto vyjadreného právneho názoru vo vyššie citovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu reprezentujúcich ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu senát dovolacieho súdu rozhodujúci v prejednávacom spore nepovažuje za potrebné sa odkloniť, a na ktorý v celom rozsahu odkazuje, nakoľko je plne aplikovateľný aj na posudzovaný spor.

30. Na základe uvedeného dovolací súd aplikujúc uvedené na posudzovaný spor, keď odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „účelom tohto ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým poskytovateľ úveru zosplatnil celý úver (teda predčasné zosplatnenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, potom súd prvej inštancie správne posúdil ako neurčitý právny úkon, a s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť ako neplatný právny úkon. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že neboli splnené podmienky na platné zosplatnenie s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ, keďže nie je zrejmé, pre ktorú splátku bol úver zosplatnený. (...)“ (pozri bližšie bod 10. rozhodnutia krajského súdu), môže len konštatovať, že tento záver nie je nesprávny a je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolať tak neopodstatnene namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu a ním zvolené riešenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP), pretože odvolací súd sa svojím právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neodklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP (mutatis mutandis rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/98/2023).

31. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP je v časti síce prípustné, ale nie je dôvodné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP je neprípustné (§ 447 písm. c) CSP). Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

32. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní vznikol žalovanému zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v dovolacom konaní ale bol nečinný, k dovolaniu sa nevyjadril, trovy dovolacieho konania si neuplatnil a z obsahu spisu vyplýva, že mu trovy dovolacieho konania nevznikli, preto v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému nepriznal (R 72/2018).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.